

stridende Opfattelser af, hvad det i et givet Øjeblik har været klogest at gøre: enten at forhøje Diskontoen eller at lade være med at forhøje den, og af, hvorvidt den Diskontopolitik, Nationalbanken har fulgt i disse Aar, har været helt igennem den bedste. Det kan der strides om. Der kan navnlig rejses den Indvending, at det maaske havde været rigtigt at holde en højere Diskonto, end Tilfældet har været. Men overfor et Angreb eller en Indvending af den Art maa man ikke glemme, at den stærke, regulerende Magt, som under normale Forhold ligger i at være Herre over Diskontosatsen, har været i væsentlig Grad ophævet i Krigsaarene. Disse ekstraordinære Forhold har været af den Art, at det Magtmiddel, at forhøje eller nedsætte Diskontoen, ofte vilde være virkningsløst overfor de langt stærkere Kræfter, som har været bestemmende i Forretnings- og Handelslivet. Tag saaledes en Ting som Valutakursen. Under normale Forhold, hvor man kan indløse sine Sedler i Guld, er Svingningerne i Valutakursen begrænset indenfor en snæver Ramme. Naar Kursen bliver saaledes, at det er fordelagtigt at tage Guld ud af Banken og forsende det og bære Omkostningerne derved, saa gør man det, og naar da Banken mærker, at Gullet ebber, forhøjer den Diskontoen og værner derved sin Guldbeholdning. Men hvad vil det sige, naar vi staaer overfor Kurssvingninger, der drejer sig om, ikke Brøkdeler af en Procent, men 20—30 pCt.? Og hvis man vil indvende, at der ikke har været udøvet nogen større Kontrol med hele den Spekulation, der er foregaaet for vore Øjne, Spekulation i Aktier, Grundlæggelse af nye Selskaber o. s. v. o. s. v., derved at man gjorde Adgangen til Pengemidlerne vanskeligere ved en Diskontoforhøjelse, er der atter hertil at sige, at det under Krigen har drejet sig om Gevinster, Differencer af en saa ganske udenfor alle normale Forhold liggende Størrelse, at en Forhøjelse eller Nedsættelse af Diskontoen indenfor de sædvanlige Grænser vilde være af forsvindende Virkning, medens en mægtig Forhøjelse vilde være ødelæggende for det sunde Forretningsliv. Dog de herhen hørende Spørgsmaal er selvfølgelig af Betydning med Hensyn til Fremtiden, omend jeg tror, at det er for tidligt at ville trække Stregerne for, hvilken Diskontopolitik det vil være muligt at føre i de nærmest følgende Aar. Og her kommer jeg til det sidste Punkt, jeg i denne Sammen-

hæng skal berøre — alle de mange mere isolerede Emner, som det ærede Medlem har fremdraget, finder jeg ikke, der er Anledning for mig til at gaa ind paa —, og det er: Hvorledes vil vort Pengemarked saudsynligvis stille sig, hvilke Krav vil der blive stillet til vor Kapitalkraft og vor Ydeevne? Det ærede Medlem mener, at der i den nærmeste Tid vil rejse sig overordentlig store Krav baade med Hensyn til, hvad vi maa skaffe for at erstatte det, vi mangler, og med Hensyn til Dækning af Udgifter saavel i det private Liv som i det offentlige Liv. I det store og væsentlige er jeg enig med det ærede Medlem i hans Betragtning. Jeg ser paa Landets finansielle Stilling med en høj Grad af Bekymring, og jeg kan ikke andet end fremhæve, at der i alle Forhold, private og offentlige, viser sig en næsten ganske blind Laden Staa til, som jeg befrygter kan faa de alvorligste Følger. Men dette er et Emne, jeg kun nævner i Forbigaaende; til at uddybe det føler jeg her intet Kald.

Til Slutning endnu et Par Ord om Nationalbankens Stilling i Forhold til andre Banker og til Pengemarkedet. Det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt kritiserede Bankens Ledelse, dens Administration, dens hele Stilling i Forretningslivet. Han mener, Banken bliver ledet forsigtigt, prisværdigt for saa vidt, men ogsaa uden Energi. Den er stagnerende, tager intet Initiativ. Bankens Stilling overfor andre Banker er derfor svag. Den har ikke den Indflydelse paa Landets Erhvervsliv, som den efter Sagens Natur burde have. Det ærede Medlem mente ogsaa, at Bankens Aktiekapital er for ringe. Jeg har allerede i en anden Sammenhæng fremhævet, at jeg tror ikke, dette er nogen væsentlig Indvending. Men derimod skal jeg gerne erkende, at det ærede Medlem kan have Ret i, at Nationalbanken ledes i ikke ringe Grad tilbageholdende, passivt, at Banken paa en vis Maade er stagnerende i sin Virksomhed, at dens Ledelse, baade Direktion og Repræsentantskab, ikke er netop saaledes, som det kunde være paa sin Plads at kræve, saafremt Initiativ og Foretagsomhed er det, som man i første Række ønsker hos Banken. Men det Spørgsmaal rejser sig da: Hvilken Stilling mener man, at en Bank som Nationalbanken skal have? Er det Meningen, at den ledende Sæddelbank skal deltage i Konkurrencen sammen med andre Banker, at den skal løbe om Kap med de andre for at skaffe sig Forretninger, tilrive sig Kunder, faa Lov til at diskontere deres Veksler, kort sagt, deltage ganske paa